

metge, més agressora per les armes que disposa, pot també ésser més atemptadora als interessos maternals i fetals, sempre i quan llur entrenament i competència no estiguin al seu degut nivell. Però, referent al moment present, no dubto pas gens que si el control de la maternitat estigués, avui per avui, totalment en mans dels nostres mestres qualificats i si aquesta organització i disciplina interna depengués de la seva manera de veure i de la seva influència directa, altres serien sens dubte els resultats obtinguts. En aquest com en tots els problemes humans, precisa fer un marge a tots els imponderables i entre aquests hi juga un gran paper la confiança.

Si analitzem per a qui és la nostra confiança, veurem que aquesta polaritza ràpidament vers alguns dels col·legues als quals confiariem exclusivament l'assistència maternal dels nostres familiars.

Val la pena de passar per alt l'estètica de l'assistència maternal en les circumstàncies abans esmentades? No és brillant anar a remolc d'una col·laboradora de segon o tercer ordre. No és agradable tampoc enfrontar-se amb el cas, amb un diagnòstic fet, amb un tractament començat, amb una indicació sentada. Per la meua banda, detesto aquesta tergiversació de poders.

Finalment, sota l'aspecte de les relacions finals de l'establiment de la condició de client, de malalta a metge, què passa? Jo crec i afirmo que tal com estan les coses els interessos d'ambdós, metge i matrona, no són convergents, ni tan sols paral·lels, sinó francament divergents. Si existeix un conflicte o sigui si hi ha una patologia del procés, que és quan quasi exclusivament és cridat el professional arrela sempre a l'ànima de la família el sentiment de la investigació de la responsabilitat. Si el fet patològic es presenta en el moment del part és la comadrona, als ulls del públic, la responsable de la distòcia. Això mateix passa si la complicació esdevé en el puerperi, si no ha estat precisa la intervenció del metge en el moment del part. Però si ha estat precisa una intervenció del professional en el moment de l'infantament, no és rar veure com les opinions es divideixen, i mentre uns assenyalen directament el metge, la resta dels familiars recrimina la matrona. Han transcorregut uns dies, llavors, i la diplomàcia sanitària ha seguit el seu curs. Un a l'altre han procurat carregar la responsabilitat

del cas i un dels dos ha sortit victoriós, puix que la família en aquest cas no està per eufemismes i reclama la víctima propiciatòria. Resultat final: un dels dos perd el client.

No sempre, però, és així. Existeixen casos que no interessa que hi hagin vencedors ni vençuts. Es quan el nom del professional cridat no ha sortit de la mateixa família, sinó que la llevadora n'ha estat la indicadora — hi ha llevadores que tenen el seu metge!! —. Llavors la qüestió es presenta molt diferent. El professional no caurà en la ridícula de culpar de l'evolució dels fets a la comadrona o a la seva actuació. Procedir d'aquesta forma seria perdre el client, que en aquest cas no és la malalta sinó la mateixa llevadora, i el metge preferirà perdre un client que perdre cent possibles clients.

Les coses marxarien planament si les famílies acceptessin sempre fidelment aquest joc. Però es dona el cas que aquelles en llur afany de justícia inexorable, molt justificada per un mal resultat o molt lògicament, esperonada per una factura d'honoraris, han indicat a la pobre matrona com a culpable. I aquí és quan es presenta al màxim el gran conflicte. Si el metge atorga un cert crèdit i escolta amb una certa complaença les acusacions familiars, cau en la situació professional que precisament es desitjava crear i les famílies s'encarreguen ràpidament de retransmetre a la senyora matrona l'opinió del metge i la retransmissió es fa completament al seu gust. Jo dic que en aquestes circumstàncies de dona indignada, de comadrona ofesa, no hi ha lluita possible. Sé per pròpia experiència que totes les denegacions, totes les protestes, totes les sinceracions resulten inútils. La comare és l'amo i senyor ofès i no li queda més remei que el càstig. La unió s'ha romput i el metge perd, no sense amargantor, el seu client matronil.

Torno a dir i a afirmar que aquest tipus de col·laboració condueix forçosament al fracàs progressiu del professional que perd successivament totes les amistats amb llevadores que pugui tenir. Aquesta forma de convivència sols seria possible per als que vegessin passar un nombre crescut d'aquests elements femenins per les seves mans, permetent-los tenir així un suficient material de renovació.

Vegem ara, pel contrari, quines són les funcions del metge en quant aquest té la responsa-